

Hun havde de sidste Dage gaaet om i en anstrengt, villet Døs under Forsøget paa at glemme den lidte Ydmygelse. Hun, som ellers elskede Klarhed, var i sit Forhold til Per ogsaa paa den Maade bleven sig selv utro, at hun bestandig, saavidt det overhovedet var muligt, lukkede Øjnene for Sandheden, hvor den truede hendes Kærlighedslykke. Ligesom En, der er vaagnet af en straalende Drøm og lægger sig om paa den anden Side i Haab om at drømme videre, gav hun sig endda med en Art Vellyst hen i sit Selvbedrag.

Per tænkte nu ikke videre over hendes forandrede Væsen, — ja han mærkede det knap. Han var i Øjeblikket selv temmelig utilgængelig og saae aandsfraværende og anstrengt ud. Han begyndte da ogsaa med at sige, at han kun kunde være hos hende en Timestid, han skulde hurtigst muligt tilbage til sit Arbejde.

Jakobe saae straks mistænksom paa ham og spurgte, hvad det dog var, han havde saa forfærdelig travlt med i disse Dage. Men af Angst for at faa et Svar, der kunde bestyrke hendes Mistanke, slog hun øjeblikkelig selv Spørgsmaalet hen ved med et Smil at sige, at han saamænd ikke skulde staa Skrifte for hende.

Per sagde da ogsaa blot, at han var beskæftiget med et kritisk Gennemsyn af sine Tegninger, som han nu i saa lang Tid ikke havde haft mellem Hænder, hvorfor der var en og anden Ting, som